

ODA UPANJU

Marjan Kramberger

To je brez konca, to gre kar naprej, jutro za jutrom,
to je budilka, ki se nikdar ne ustavi, zvesta
jeklena vzmet, napeta vate, nedostopna
in lesketava in popolna, brezosebna
jeklena vzmet, hladna in žilava — ljudje so svetli,
ljudje so zatemnjeni, dosti jim je vožnje strahov,
izstopili bi — to pa kar naprej, to je brez konca.

Tolikokrat je šlo pričakovanje po francosko
od tebe, čas bi bil, da se zaveš resnice,
čas, da skleneš račune: kaj še čakaš, od kod,
čemu ta ljubosumno čuvana skrivnost na dnu srca —
iztrgaj si jo, poglej jo s treznimi očmi, spoznaj
in zasovraži naivnost, zavrzi topo,
nerazložljivo vztrajno vero, poteptaj,
ubij hudiča v sebi, stri to večno budno
kovinsko oko, prestopi ris, vrni se v mir,
v poslednjo, rezko luč, luč in tišino!

— — —
Ne izdaj me, ponosni, temni krik, ne hodi od mene —
o kaj ne bo nič pomagalo? Kje je tvoja odločnost,
nesrečnež. Kaj boš z risbami v pesku — ni to vse kaj več
kot melanholijski slabičev? Mrežnico naj ti prežro
ognjeni obrisi spoznanja, razžarjen in slep
se stisni v pest za udarec, izteni se
v plemenito, kaljeno konico izzivanja,
končaj vse to — živeti dalje tako kot doslej,
izpostavljen udarcem, mehak in brez moči,
izročen posmehu, hujšemu od udarcev, v roke,
ponavljati in ponavljati ta začarani krog,
komurkoli pavliha — ne! ne! ne! Končaj vse to!

— — —
Zaman, zaman je.

O jaz te ne bom več izganjal, tovariš
mojih temnih dni, ne bom ti grozil z nasiljem,
vsiljivec: ne morem se meriti s tabo. Tih si,
tih in močan, in ostal boš z mano do konca.
Presunjen, spoštovanja poln sem obstal pred teboj
in sklonil glavo.

Vzemi me. Vzemi me.

KONEC

Marjan Kramberger

Konec. Zapri pisalni stroj,
zakleni sobico. Junij je, junij.

Kako je svečana in mirna
ta pokrajina. Nebo se je za vselej zjasnilo
nad nami; težak in prašen se spušča
razžarjeni zlati oblak svetlobe.
Konec! Konec! Vsi stroji so vključeni,
vsa žita so posejana,
nestrpno iskane besede najdene in zapisane,
opravljeno je. Zelene zastave bijejo v veter,
oči se svetijo. Od daleč, kot topel val,
udarja hrup na uho. Kam, kam?

Kamorkoli.

Med množico, v polja, na kraj sveta,
ljudem in bogu za hrbet — vseeno, vseeno.
Opravil si svoje. Zelene zastave v očeh,
kriki, upanje — to si ti. Tu si za vselej,
na dnu tega praznika, kamorkoli odideš.